

[Erling Olsen.]

geringsforslaget og kommunisternes ændringsforslag. Disse to partier, fremskridtspartiet og kommunisterne, er artsforskellige fra socialdemokratiet.

Væsensforskelle findes der imellem regeringsforslaget og partiet venstres ændringsforslag. Det konservative folkepartis ændringsforslag flipper en anelse ud i retning mod fremskridtspartiets, og socialistisk folkepartis forslag lægger sig kælent op ad kommunisternes. Det skal jeg søge at bevise med nogle eksempler.

Lad mig starte med fremskridtspartiets ændringsforslag. De vakte for nogle år siden vældig opmærksomhed, både fordi de var formuleret i et sprog, vi ikke var vant til, og fordi de indholdsmæssigt var så fremmede for alle os, der havde vænnet os til at bygge på velfærdssamfundet. Vi troede, at fællesskabsfølelsen, også kaldet solidariteten, var så rodfæstet, at vi måtte gnide vores øjne en ekstra gang, da vi så den rå, kyniske egoisme dukke op i fremskridtsklæder.

Siden har vi vænnet os til Z-folkets sprog. Vi kan fortsat forbløffes af et nyt ord eller af en ny, ikke særlig parlamentarisk vending. Af og til kan vi endog more os lidt over hr. Glistrups ordækvilibrisme, men efterhånden minder Z-sproget os om en kendt grammofoonplade, der kører i samme, samme, samme rille. Vi forbløffes ikke længere, vi morer os heller ikke ret meget, vi lytter lidt anstrengt efter for at høre, om der skulle være kommet et nyt argument – det er der bare sjældent.

Vi har også lært, at velfærdssamfundet ikke kan bevares uden kamp, og derfor er vi i socialdemokratiet gået i krig med fremskridtspartiet på møde efter møde ude over det ganske land. I skrift og tale har vi fremhævet artsforskellen imellem socialdemokratiet, der skabte velfærdssamfundet, og fremskridtspartiet, som vil bryde det ned. Vi har bl. a. gjort det ved at belyse fremskridtspartiets ændringsforslag til finanslovsforslaget og har dokumenteret, som finansministeren gør det igen i år, at disse forslag enten er uigennemførlige, urealistiske eller uacceptable. Derfor kender vi forslagene til hudløshed, og selv om partiet på en række punkter har imødekommet kritikken ved at fjerne nogle af de værste vildskud, så er forslagene som helhed fortsat enten uigennemførlige, urealistiske eller uacceptable. Det er naturligvis vigtigt at pege på det uigennemførlige

og det urealistiske i forslagene, således som det sker i de ministerielle kommentarer i bilags-hæfte 3 til tillægsbetænkningen.

Det afgørende for en socialdemokrat er imidlertid understregningen af, at forslagene er uacceptable, fordi de afslører et samfundssyn, der er artsforskelligt fra socialdemokratiets. For os er det offentlige menigmands forlængede arm, det er et redskab, som kan bruges til at skabe større lighed mellem mennesker, til at fremme og styre den økonomiske udvikling og til at værne om de værdier, som ikke kan måles i penge, og alle disse 3 ting er meget afgørende for os. Som socialdemokrater mener vi ikke, at det offentlige skal opkræve flere skatter eller afholde flere udgifter, end en sund økonomi tillader, men vi er tilhængere af at løse en række opgaver i fællesskab, og vi løber ikke fra regningen, men betaler, hvad det koster.

Fremskridtspartiet derimod betragter det offentlige og de offentligt ansatte som ondt, og det ønsker at nedbringe de offentlige udgifter og dermed skatterne i et hidtil ukendt omfang. Undskyldningen skulle være, at så kunne folk selv løse deres problemer ved hjælp af de penge, som spares i skat, men det gælder kun de rige, de raske og de heldige. De økonomisk dårligt stillede, de syge og de uheldige kan ikke løse deres problemer ved hjælp af de penge, som de måtte spare i skat. Deres tryghed afhænger bl. a. af kvaliteten og omfanget af det sociale bistandssystem, og gennem de mere eller mindre gratis ydelser, som stat og kommune kan stille til deres rådighed, sikres også deres levestandard. Derfor rammer det særligt de svage, hvis der foretages væsentlige besparelser på de offentlige budgetter for at give skattelettelse, og navnlig når skattelettelserne som foreslået af fremskridtspartiet specielt kommer til at gavne de største indkomster og de mennesker, der har de store kapitalgevinster. Det er dokumenteret fortræffeligt bl. a. i boligministeriets og socialministeriets kommentarer til fremskridtspartiets ændringsforslag, og jeg skal ikke på nuværende tidspunkt sige mere om dette.

Men ikke nok med, at fremskridtspartiet vil øge ulighederne, hvor vi vil mindske dem. Fremskridtspartiet vil desuden overlade økonomien til kræfternes frie spil, hvor vi vil gribe ind for at fremme og menneskeliggøre den økonomiske udvikling. Her tænker jeg ikke blot på, at partiet vil droppe al egnsudvikling og lade landets afsides egne sejle deres egen